

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Mikus Judit ügyvéd által képviselt felperes neve felperesnek a dr. Ovárdics János jogtanácsos által képviselt Adó-és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Kiemelt Ügyek és Adózók Főigazgatósága alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt a Fővárosi Bíróságon 19.K.31.870/2009. számon indított és ugyanezen bíróság 2009. november 18-án kelt 19.K.31.870/2009/5. számú jogerős ítéletével befejezett perében a felperes részéről 7. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán, az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Fővárosi Bíróság 19.K.31.870/2009/5. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 10.000 (tízezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 21.000 (huszonegyezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

Az adóhatóság 2006 évi általános forgalmi adó bevallások utólagos vizsgálatát végezte a felperesnél. Az ellenőrzés során több dokumentumot másolatban bevont a felperestől, több iratot azonban a felperes nem tudott az adóhatóság rendelkezésére bocsátani. Az iratbekérésekről 2008. október 21-én, november 10-én, november 13-án, november 25-én és 2008. december 5-én jegyzőkönyv készült. A bevont iratokról átadás-átvételi jegyzőkönyv nem került kiállításra. Az iratbekérésről szóló jegyzőkönyveket a felperes képviselője kifogás, illetve megjegyzés nélkül aláírta. A jegyzőkönyvek tartalmazzák a felperes figyelmeztetését arra, hogy amennyiben 3 munkanapon belül nem mutatja be a felsorolt iratokat, mulasztási bírsággal sújtható. Miután a felperes az iratokat többszöri felhívás ellenére sem nyújtotta be, az adóhatóság 350.000 Ft mulasztási bírsággal sújtotta.

A felperes fellebbezése folytán eljárta alperes az első fokú határozatot 2009. február 23-i határozatával helybenhagyta.

A felperes keresetében az alperes határozatának hatályon kívül helyezését kérte.

A Fővárosi Bíróság jogerős ítéletével a felperes keresetét elutasította. Ítéletének indokolása szerint az adóhatóság indokolási kötelezettségének megfelelően eleget tett, amikor megállapította, hogy az iratokat a felperes többszöri iratbekérés ellenére sem szolgáltatotta, és ezzel akadályozta az adóhatóság munkáját. A Fővárosi Bíróság kifejtette, hogy a perbeli esetben átadás-átvételi jegyzőkönyvet kellett készíteni, mert az adóhatóság nem eredeti iratokat vont be. A felperes nem tudta bizonyítani, hogy az adóhatóság által kért iratokat a hatóság rendelkezésére bocsátotta. A bíróság figyelemmel volt arra is, hogy az iratbekérő jegyzőkönyvekre a felperes semmilyen észrevételt, megjegyzést, kifogást nem tett. A bíróság összegének meghatározásakor figyelembe vett súlyosító körülmények közül az egyik szempontot a Fővárosi Bíróság nem látta elfogadhatónak, ezért a bírságot összegszerűségében mérsékelte. A bíróság rámutatott arra, hogy szükségtelen a felperes által indítványozott tanúk meghallgatása, miután a felperes a kért iratokat többszöri felszólítás ellenére sem nyújtotta be, és ezzel együttműködési kötelezettségét megszegte. Meghallgatni kért tanúk elfogulatlannak nem tekinthetők, miután a felperesi társaság munkavállalói, illetve kétséges volt a Fővárosi Bíróság számára az is, hogy egy-egy meghatározott irat, vámokmány esetére hogyan lehetséges visszaemlékezni. Arra a következtetésre jutott, hogy a tanúvallomások nem pótolhatják az átadás-átvételi jegyzőkönyvet, amelynek kiállítását a felperes kérhette volna, e lehetőségével azonban az adóellenőrzés során nem élt.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, amelyben annak hatályon kívül helyezését és a kereseti kérelemnek helyt adó határozat meghozatalát kérte. Hangsúlyozta, hogy miután nem készült átadás-átvételi jegyzőkönyv, az iratok átadásának elmulasztását az adóhatóság nem tudja bizonyítani. Ily módon mulasztási bírságot sem szabhat ki jogszerűen a felperes terhére. A felperes álláspontja szerint jogsértő, hogy az adóhatóság egyes dokumentumokat nyomtatott formában nem fogadott el, hanem elektronikus formátumban kérte. Állította, hogy az adóhatóság által hiányolt iratok az első fokú határozat meghozatalát követően az adóhatóságnak ismételten átadásra kerültek. Sérelmezte, hogy a Fővárosi Bíróság nem adott helyt a felperes tanúbizonyítási indítványának, amellyel azt kívánta igazolni, hogy a kért iratokat a felperes az adóhatóságnak átadta. Az adóhatóság azonban elmulasztott azokról átadás-átvételi jegyzőkönyvet készíteni.

Az alperes ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában való fenntartását kérte. Hangsúlyozta, hogy az Art. 172. § (1) bekezdés 1) pontja alapján jogszerűen szabott ki mulasztási bírságot a felperes terhére, ezért a Fővárosi Bíróság jogszerűen döntött a kereset elutasításáról. Ítéletének indokolásában megfelelően számot adott arról is, hogy miért nem rendelte el a felperes által indítványozott tanúbizonyítást.

A felperes előkészítő iratában előadta, hogy kérése ellenére nem készült átadás-átvételi jegyzőkönyv, a kért iratokat az adóhatóságnak több alkalommal is átadta. Utalt arra, hogy ezen körülményt az iratbekérő levelekre írt válaszlevelek igazolják. Az egyes felperes által hivatkozott válaszlevelek tartalmának ismertetésével és elemzésével a felperes azt kívánta bemutatni és igazolni, hogy az adóhatóság iratbekérési felhívásának minden esetben eleget tett.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Az alperesi határozat meghozatalakor hatályban volt Art. 172. § (1) bekezdés 1) pontja szerint a magánszemély adózó 200.000 Ft-ig, más adózó 500.000 Ft-ig terjedő mulasztási bírsággal sújtható, ha az ellenőrzést, az üzletlezárást, illetőleg a tevékenység felfüggesztésének alkalmazását vagy a végrehajtási eljárást a megjelenési kötelezettség elmulasztásával, az együttműködési kötelezettség megsértésével vagy más módon akadályozza, különösen ilyennek minősül, ha a becslés során az adózó bizonyítékként más adózót is érintő szerződéses kapcsolatra vagy egyéb ügyletre hivatkozik, és ez alapján lefolytatott kapcsolódó vizsgálat az adózó bizonyítási indítványában foglaltakat nem támasztja alá.

A jogerős ítélet indokolásának tényállási részében a Fővárosi Bíróság részletesen (a 2. és 3. oldalon 1-6. pontban) állapította meg, hogy a felperes milyen adóhatósági iratbekérési felhívásnak nem tett eleget. A felperes sem az adóellenőrzési, sem az adóhatósági, sem a hatósági eljárás, sem a közigazgatási per időszakában nem bizonyította, hogy a fent hivatkozott iratbekérési felszólításoknak eleget tett. Az alperes ellenkérelmében helyesen mutatott rá arra, hogy az Art. 96. § (2) bekezdésében foglaltak értelmében átvételi elismervényt csak az eredeti iratok bevonása esetén kell adni. Az adóhatóság által bevont másolatokról ilyen átvételi elismervény nem készült. A felperes nem igazolta, hogy az adóellenőröktől ilyen elismervény kiállítását kérte, illetve az elismervény kiállítását megtagadták. Ennek meg nem történte utal az a Fővárosi Bíróság által is értékelte körülmény, hogy az iratbekérésről készült jegyzőkönyveket a felperes képviselője minden alkalommal kifogás és megjegyzés nélkül írta alá. A felperes olyan iratjegyzéket sem tudott bemutatni, amely az általa átadott iratokat felsorolta.

Az Art. 95. § (3) bekezdése arra is felhatalmazza az adóhatóságot, hogy meghatározza az egyes adatokat milyen formátumban kéri átadni. Ezért nem jogszabálysértő az a felhívás sem, amely szerint az adóhatóság egyes adatokat elektronikusan kért átadni. Az Art. 95. § (3) bekezdése az ellenőrzés során az adózó kötelezettségévé teszi a kért adatok rendelkezésre bocsátását, megismerésének biztosítását. Ennek felhívás ellenére történő elmulasztása az Art. 172. § (1) bekezdés 1) pontjába ütköző magatartásnak minősül, miután az ellenőrzést az együttműködési kötelezettség megsértésével akadályozza.

A Legfelsőbb Bíróság nem találta jogszabálysértőnek a Fővárosi Bíróság azon döntését sem, hogy a felperes tanúbizonyítási indítványát elutasította. A felperes ugyanis a közigazgatási per jogerős befejezéséig nem hivatkozott konkrét bizonyítékokkal alátámasztottan arra, hogy mely meghatározott iratokat adott át az adóhatóságnak. Ezzel kapcsolatos részletes tényelőadást elsőként az alperes felülvizsgálati ellenkérelmére benyújtott, 2010. május 7-én kelt előkészítő iratában tett. Mivel ebben az előkészítő iratban foglalt tényelőadások nem képezték a közigazgatási per tárgyát, ezért a jogerős ítélet jogszerűségének felülvizsgálata körében az abban foglaltakat a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 275. § (1) bekezdésében meghatározott tilalom folytán nem vizsgálhatta.

A kifejtettekre figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Az eredménytelen felülvizsgálati kérelmet előterjesztő felperest a Pp. 270. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az alperes felülvizsgálati perköltségének, valamint az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § (1) bekezdése alapján a le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére kötelezte (6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése).

Budapest, 2010. november 18.

Dr. Madarász Gabriella sk. tanácselnök, Dr. Darák Péter sk. előadó bíró, Dr. Hajnal Péter sk. bíró